

tem. Ruhaszárító csattan valamelyik erkélyen, labda csapódik a focipálya rácsának. Felpörgetett motor nyomja el egy kavicsot ért gereblye karistolását, majd lefullad. A távolban zúg a város, és vonatkerekek verik a síneket a hátam mögött. Idekint minden hang belélegezhető. Ezt érezheti a lakó is (nem úgy a kórházi nagybeteg, kit sért a beszüremelő békaszó): a hamutálka a párkányon tele van, a járólapok az erkély hosszában tiszták, csak a falak tövében és sarkaiban ül a kosz, termés, falevél, amelyeket a szél forgathatott ide, nyilván rájuk ismernék valamelyik cipő vagy papucs talpán az előszobában.

Indulnom kell. Lépteimre megdermed az etetőkosaránál nyújtózkodó tengerimalac. Kis szemének acélgömbjén ponttá sűrűsödik a kinti fény, míg az állat mozdulatlan, aztán hányni-vetni kezdi magát, és nem tudni, izgalmát öröm, veszélyérzet vagy düh okozza-e, s hogy csapna-e ekkora ribilliót, ha nem védené felül nyitott ketrece. Forgács hull a parkettára, és a malac felborítja magokkal teli tálkáját, s hogy közelebb lépek hozzá, a kartondoboz alá siet, és megáll temérdek ürülékén. Foga között hosszú, virágban végződő szénaszálat tart, amelyet hosszában nyel el, mint spagetti tészta a gyermekszáj.

(Iszkáz, 2009 júliusa)

